

© Editura Școala Ardeleană
Cluj-Napoca, str. Mecanicilor nr. 48
Redacția: tel 0364-117.252; 0728.084.801
e-mail: office@scoalaardeleanacluj.ro,
redactie@scoalaardeleanacluj.ro
Difuzare: tel/fax 0364-117.246; 0728.084.803
e-mail: difuzare@scoalaardeleanacluj.ro,
esadifuzare@gmail.com
www.scoalaardeleanacluj.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
FISCHER, LAURA

Misterul întunecat din spatele tău / Laura Fischer. - Cluj-
Napoca : Editura Școala Ardeleană, 2018
ISBN 978-606-797-262-7

821.135.1

Editor: Vasile George Dâncu
Coperta: Alexandra Mureșan
Imagini coperta I și IV: fotografii de Ovi Pîrvu
Corectură și tehnoredactare: Sandra Cibicenco

Laura Fischer

Misterul întunecat din spatele tău

Cluj-Napoca, 2018

– Bună dimineața, Nora! Cum te simți azi, te mai supără spatele?

Vocea caldă a Sarei era ca un balsam pentru femeia trecută bine de cincizeci de ani.

– Bună, Sara! Mulțumesc de întrebare, se pare că noua medicație este mai eficientă. Iar dacă mă uit afară, pe geam, la acest soare superb de primăvară, parcă întineresc, renasc odată cu natura. Zâmbetul femeii avea ceva jucăuș.

– Nora, draga mea! Tu ești tânără, doar grijiile cu Sam te copleșesc de multe ori, astfel încât devii mai vulnerabilă... obosită.

Înainte ca femeia să-i răspundă, sunetul strident al telefonului aflat pe biroul Norei întrerupsese discuția de încurajare.

– Sara Jonas! Cu ce vă pot fi de folos? Da, o secundă, vă rog!

– E pentru tine!

Sara a intrat într-o încăpere lăaturalnică, bine luminată, amenajată într-o notă caldă, primitoare. Ridică receptorul de pe biroul ei.

Respect pentru... Sara Jonas! Poftiți, vă rog! Îmi pare rău, domnule Lavato, cred că sunt obligată să vă dau un răspuns nu tocmai favorabil pentru dumneavoastră.

După un scurt răgaz, timp în care i-a ascultat nemulțumirea domnului Lavato, un fost jurnalist ajuns la pensie, dornic să-și publice memoriile, încheie convorbirea:

– Vă mai gândiți și rămâne să ne auzim. La revedere!

Nora intră în birou, cu un plic mare în mână, zâmbind.

– Se pare că nu ne înțelegem cu bietul nostru jurnalist la tiraj! a exclamat Nora.

Sara avea o agenție de publicitate și o editură.

Nora dădea din cap, în semn de nemulțumire, în timp ce-i înmână plicul Sarei.

– A venit ieri, imediat după ce ai plecat!

– Mulțumesc.

Sara se grăbea să desfacă plicul în care erau trei coli de hârtie. Ochii ei mari, câprui, treceau peste fiecare rând, cu aceeași grabă cu care a desfăcut plicul.

– Nora, Nora! Vino repede, unde ești?

Ochii ei sclipeau de fericire, fața îmbujorată îi ieșea în evidență, în contrast cu părul ei lung, negru.

– Dar, spune-mi! Nu mă ține în suspans!

– Voi pleca în Anglia! Mi-au aprobat cererea, voi colabora cu Biblioteca Bodleiană din Oxford. Voi avea documentația necesară pentru următorul meu roman!

– Mă bucur pentru tine, dar... totodată sunt tristă, asta înseamnă să fii departe doi ani!

Sara a îmbrățișat-o blând pe femeie.

– Nora, tu știi cât îmi doresc să scriu acest roman! Sunt mai mult decât convinsă că ai să te descurci și fără mine în acest timp.

Sara se îndreptă spre mașină, cu gândul să treacă pe la părinți, simțea o nevoie imperioasă să-și împartă bucuria cu ei. Pe străzile pline de verdeață din New Hampshire, soarele blând de primăvară parcă se străduia să scoată cât mai multă lume din case, parcurile erau pline de copii veseli, fără griji, pe aleile străzilor lăturalnice oamenii se plimbau, bucurându-se de spectacolul pe care-l oferea natura primăvara.

Gândurile Sarei erau în toate direcțiile, se străduia să-și facă un plan, timpul până la data plecării era scurt, iar ea avea multe lucruri de rezolvat.

Pe drum, și-a sunat sora, pe care a înștiințat-o de vestea care pe ea a făcut-o atât de fericită.

– Emy! Am să trec pe la tine și îți povestesc atunci, acum te las, am ajuns la părinți.

S-a oprit în fața casei, o construcție mare, făcută cu mult bun gust, cu o curte aerisită, bine îngrijită.

Tatăl Sarei o întâmpină încă de pe terasă, unde obișnuia să-și citească presa.

– Se pare că nu vei sta mult, dacă nu ai parcat pe alee...

– Îmi pare rău, dar mă grăbesc.

Și-a sărutat tatăl pe obraz.

– Timpul a început să-mi devină dușman, am trecut doar să vă dau o veste. Mama este acasă?

Tatăl, fără să-i răspundă, o cuprinse de după umăr și o conduse în casă.

Mama Sarei pregătea plăcinta cu mere, devenită tradiție în familie, ca la fiecare sfârșit de săptămână să nu lipsească de pe masă, era preferata fetelor.

O femeie trecută de cincizeci de ani, cu trăsături frumoase, fine, și cu un aspect îngrijit.

Se pare că Sara a moștenit frumusețea mamei și inteligența tatălui, cum îi plăcea lui să puncteze.

Și-a îmbrățișat fata cu drag, după care s-a uitat direct în ochii ei, încercând să citească ce-i ascunde sufletul.

– Să nu-mi spui că...

– Ba da, mamă! Voi merge, timp de doi ani, în Anglia!!!

Entuziasmul din vocea femeii era de nestăvilit.

– Am auzit bine? Sara mea va pleca?

Tatăl s-a apropiat, cu un zâmbet larg pe buze.

– Mamă! Văd că ai aceeași reacție ca și Nora. Se vede că sunteți surori. Vreau să trăiți bucuria mea, nu vreau lacrimi.

– Sunt lacrimi de fericire! a intervenit tatăl, pentru a salva situația.

– Cum va rămâne cu editura și agenția? Crezi că Nora se va descurca singură cu atâția oameni pe cap?

– Cu siguranță! Ea știe tot ceea ce știu și eu și, să nu uităm, că mai are ajutoare.

– Pot să trec și eu pe acolo, la nevoie, asta nu este o problemă.

– Mulțumesc, tată! Știam că ne vom înțelege.

– Haideți la masă!

Mama Sarei, vizibil deranjată de planul plecării fetei, s-a așezat la masă fără a mai spune o vorbă.

– Mamă, rămân la masă în ideea de a mai discuta câteva detalii legate de plecarea mea, așa că, te rog, nu protesta prin această tăcere copilărească.

Zâmbetul dulce al Sarei i-a înmuiat inima mamei, care și-a luat angajamentul de a îngriji locuința fetei, aflată nu departe de casa părintească, un apartament cu cinci camere, amenajat cu mult bun gust, în stil rustic, în tonuri calde.

– Și când consideri că vei așterne primele rânduri la noua ta carte? a întrebat tatăl, curios.

– Grea întrebare, răspunsul pe măsură..., nu pot să-mi dau seama. În prealabil, după o documentație profundă, iar acest lucru este inestimabil. Voi ști când o să fiu acolo și am să încep lucrul.

– La ultima ta lansare de carte, ai promis cititorilor tăi fideli că anul acesta îi vei surprinde cu un nou roman.

– Sunt conștientă de acest aspect, numai că, în acest caz, nu depinde totul de mine.

Sara era o romancieră cunoscută în America și nu numai, cu romane traduse în mai multe limbi, o scriitoare în vogă.

– Draga mea! Te rog să te uiți în ochii mei și răspunde-mi sincer! Dacă în spatele acestei plăceri se află o dorință de evadare, mi-ar plăcea să discuți cu mine, să te deschizi. Cum ți-am mai spus, nu este bine să te interiorizezi, prin discuție te eliberezi, scumpa mea!

Sara și-a privit mama, simțea nevoia imperioasă să-i spună câtă durere are în suflet, chiar dacă au trecut deja mai mult de șapte luni de la despărțirea de Jack.

Cuvintele ei s-au încăpățânat să se lege, parcă i s-au împietrit în suflet, împreună cu durerea care mai mușca, încet, din inima rănită.

Ochii ei frumoși au fost înecați de lacrimi, care și-au croit drumul pe obrajii fini.

– Off, scumpa mea, nu m-am gândit că, după atâta timp, încă mai este un subiect atât de sensibil, te rog să mă ierți!

Femeia și-a luat fiica în brațe, dragostea maternă pe care o emana reușea s-o liniștească pe Sara.

– Când ar fi plecarea? Încercă tatăl să readucă la viață atmosfera creată fără voce.

– Dacă totul merge bine, normal, trebuie să fiu acolo între 15 și 20 mai, i-a răspuns Sara, desprinzându-se din brațele mamei.

– Asta înseamnă că mai ai la dispoziție mai puțin de două săptămâni.

– Corect!

Sara s-a uitat la ceas, gândindu-se dacă mai are timp să treacă pe la Emy, ori se reîntoarce la birou. Sora ei locuia la aproximativ jumătate de oră de mers cu mașina de locul unde stăteau părinții.

– Bine, Tessa, fetiță cuminte, unde este Emy?

Căinele sărea în sus de bucurie, un frumos labrador, prietena de joacă și adorata lui David, nepoțelul de 11 anișori al Sarei. Un copil cu o inteligență sclipitoare, dar pe atât de răsfățat de toată familia.

– În sfârșit, am crezut că te-ai răzgândit! o întâmpină Emy.

– Știi cum este mama, nu am vrut s-o refuz cu masa. Și, oricum, am avut de discutat detalii mici, dar cu semnificație mare.

Emy își privea sora îndelung, voia să-i spună prea multe, în timp scurt, și nu găsea ordinea.

Le despărțea doi ani diferență de vârstă, Sara împlinea treizeci și patru, Emy fiind mai mare, total diferite, atât fizic, cât și temperamental. Emy era mult mai robustă, osoasă, înaltă, cu un păr aspru, de culoare blond-roșcat, o fire vulcanică, ascunsă sub un calm nefiresc, dar cu un suflet cald, o familistă convinsă, era pilonul de susținere al familiei sale. Spre deosebire de Sara, care moștenea latura mamei, o romantică incurabilă, o fire caldă, prietenoasă, ce inspira multă încredere, excela prin feminitate, orice mișcare a ei denota eleganță, finețe, cu o voce caldă, catifelată, toate aceste calități erau încoronate de o frumusețe

fizică ieșită din comun. Emily obișnuia să-i spună, în glumă, „Ai doar ce ți-am lăsat eu, de ce nu am avut nevoie!”. Fiind perfect conștientă de frumusețea surorii ei, de care era mândră, erau și cele mai bune prietene.

– Trebuie să recunosc, m-ai luat prin surprindere, nu o lua în nume de rău, dar... recunosc că, într-un colț ascuns al sufletului meu, îmi doream să nu îți iasă această plecare, Sara! O să îmi fie greu fără tine, cred că nici nu are rost să mă exprim în cuvinte, ajunge dacă mă uit în ochii tăi și tu... tu mă simți!

– Știu, draga mea, dar tu mai știi un lucru, am nevoie de această evadare, vreau să-mi găsesc liniștea, să mă regăsesc, reconstruiesc, numește-o cum dorești, dar... nu am să reușesc dacă stau aici, drumurile noastre se intersectează mai mereu.

Timpul petrecut la Emy a trecut repede. Sara a rămas până la venirea cumnatului, Sam, împreună cu David; își adora nepoțelul, avea nevoie să-l strângă în brațe.

Ziua s-a dovedit destul de obositoare pentru Sara. După ce a ajuns acasă, nevoia de un răsfăț și-a spus cuvântul, o baie relaxantă era binevenită. Și-a turnat un pahar de vin roșu, în lumina caldă a lumânărilor, vana plină de apă caldă, deasupra căreia plutea, nestingherit, un nor de spumă, cu o dulce mireasmă de flori de tei.

Cu ochii închiși s-a lăsat purtată de senzațiile plăcute pe care i le oferea căldura parfumată a apei.

Din păcate, nu reușea să înlăture din mintea ei amintirile nepoftite care au pus stăpânire pe ea. A derulat secvențele de pe vremuri, când erau împreună, o relație frumoasă ce a durat șapte ani, bazată pe multă dragoste, respect, deschidere. Sara spunea mereu că este foarte norocoasă, că este înconjurată de oameni care o iubesc, Jack fiind cireașa de pe tort, cadoul ei de la viață.

S-au cunoscut încă din copilărie, au fost buni prieteni ca, mai apoi, în timpul facultății, să descopere profunzimea sentimentelor unul față de celălalt. Și-au ales aceeași meserie, jurnalismul. Dar Sara a evadat în lumea poeziei, primul ei volum fiind editat la insistențele lui Jack. A trecut prin proză, ca să se regăsească în beletristică, primul ei roman fiind primit cu succes de criticii literari și de cititori. Șirul romanelor a început să curgă, unele ajungând bestselleruri.

Nici Jack nu a stat departe de succes, a devenit un jurnalist și un reporter foarte cunoscut.

Anul trecut, într-o seară de vară, își amintește Sara, cu lux de amănunte, fiecare detaliu, Jack a sunat-o să o invite la cină în oraș, să sărbătorească contractul obținut cu un ziar renumit. Ea s-a bucurat pentru reușita lui, convinsă fiind că acest nou loc de muncă cere și sacrificii. Jack urma să fie plecat în cursul săptămânii, timpul petrecut împreună devenind astfel limitat.

El o aștepta în fața restaurantului, cu un buchet mare de trandafiri roșii. În centrul buchetului trona un fir alb.

Cum au intrat în holul restaurantului, chelnerul, atent, i-a condus la masa rezervată din timp. Pe ea ardea o lumânare, iar în lumina palidă se zăreau petale de trandafiri răsfirați pe toată suprafața mesei. Chelnerul, fără să mai întrebe ceva, a turnat în pahare din sticla de vin comandată de Jack.

Cu un zâmbet dulce, Sara a ridicat paharul să cinstească pentru reușita iubitelui ei, dar el i-a venit în întâmpinare, luând-o de mână.

– O clipă, draga mea, știi ce reprezintă acel trandafir de culoare albă?

– Un început nou în cariera ta! a răspuns, convinsă de acest lucru.

– Nu, Sara! Dă-mi voie să te corectez... un început nou în relația noastră. Te rog să ridici servețelul de lângă tine.

Sub el se ascundea o cutie de bijuterii, care adăpostea cel mai frumos inel de logodnă pe care îl văzuse vreodată.

– Sara, vrei să fii soția mea? În vocea caldă a bărbatului se simțea emoția.

Ea nu și-a imaginat viața fără Jack, de când relația lor a luat o altă întorsătură, ca urmare răspunsul ei a fost prompt și hotărât.

– Da, Jack!! Ochii-i sclipeau de bucurie, simțea cum complexul de vise față de el prinde viață.

Sara s-a trezit brusc din beția amintirilor, apa din vană era aproape rece, și-a învelit trupul frumos, sculptat de natură care, în cazul ei, s-a întrecut pe ea însăși. Într-un halat alb, pufos, s-a îndreptat spre dormitor, a strâns teancul de hârtii lăsate pe pat în ideea de a mai lucra în această seară.

Cuibărită în mijlocul patului, cu perna în brațe, a reușit să adoarmă înainte de miezul nopții.

În acest sfârșit de săptămână, Sara a stat mai mult acasă, și-a făcut un plan pentru următoarea săptămână, nu voia să lase în urmă lucruri nerezolvate.

A ajutat-o pe Nora să-l ducă pe Sam acasă, care, spre fericirea lor, era mult mai bine, după o perioadă destul de lungă de tratament. A inițiat-o pe Nora în problemele de la editură, lucruri pe care le făcea doar ea.

O întrebare grea a venit din partea lui Sam:

– Te rog să-mi spui, Sara, când o să te revedem, cât mai curând?

Femeia a zâmbit. Înainte să-i răspundă, s-a așezat lângă Sam, care-i era ca un tată.

– Sam, Sam! Dureroasă întrebare, sper din tot sufletul să pot fi cu voi toți de Ziua Recunoștinței, așa cum se întâmplă în fiecare an, în caz contrar, cu siguranță, voi veni de sărbătorile de iarnă.

– Așa să faci! a zâmbit bărbatul.

– Sara!... Sara! Îți sună telefonul, i-a întins Nora geanta, pe care i-a adus-o din hol.